

taget deres Beslutning om at ville ofre sig for Teologien, allerede medens de gaa i Skolen, Lov til at læse nogle Ekstratimer Græsk i Skolen. Skoletiden er jo bleven saa reduceret til kun 30 Timer om Ugen fra den Gymnastik og Sang, som ere oplivende Elementer. Om altsaa Eleverne i det sidste Aar ligesom i gamle Dage, da man læste Hebraisk i Skolen, fik Lov til at tage et Pensum i Græsk, som ikke behøvede at være Eksamenfag, men som man ellers skulde tage fat paa, naar man var bleven Student, var Ulykken ikke saa stor. Eller man kunde tilbyde en anden Lættelse til det ærede Kirkeraad eller til de Herrer, som ere saa bange for, at det teologiske Studium skal blive fuldstændig tilintetgjort, fordi man forlanger, at Studenterne i Stedet for at læse Græsk i Skolen skulle læse det bag efter. De Herrer Bisper sige, at saa bliver det teologiske Studium fuldstændig tilintetgjort, men naar det endelig er saa galt, kunde man saa ikke lade dem blive fri for Hebraisk som Tvangsfag eller som Eksamenfag ved det teologiske Studium og lade dem saa Græsk i Stedet for det Hebraisk, de nu læse. Jeg tror ikke, at der er nogen, der vil paastaa, at det virkelige skal være nødvendigt, for at en Mand kan blive Præst i den danske Folkekirke, at han skal kunne læse det gamle Testamente i Grundsproget, paa Hebraisk. Jeg er vis paa, at det i en endnu højere Grad end ved Græsk snarere er til Glæde end til Gavn, fordi de let bilde sig ind at kunne læse et saa vanskeligt Sprog som Hebraisk og danne sig en selvstændig Mening, hvilket forudsætter en ganske anden Tidsanvendelse, og jeg vil sige et ganske andet Sprogtaalent, end de fleste ere i Besiddelse af. I ethvert Tilfælde tillader jeg mig at være af den Formening, at vi ikke af Hensyn til det teologiske Studium og for at spare dem for noget, som maasse er en Ulempe, kunne gaa hen og standse eller ødelægge en Skolereform, som ellers vilde være fornuftig og til Skolens jande Lærv samt at anbefale af pædagogiske Hensyn. Der kan ikke gøres upædagogiske Hensyn gældende lige overfor de Hensyn, som følge af Skolens egen Natur.

Jeg har nu opholdt det høje Ting saa længe, saa jeg kun vil sige et Par Ord med Hensyn til Spørgsmaalet om Afgang til Rektorater og deslige, der vil jo senere blive Beslighed dertil, da der synes at være antydet adskillige Ændringsforslag. Mit Standpunkt er det, at man skal stille sig paa Skolens Standpunkt og paa Skolens Lærv og sige, at de Herrer Lærere, baade Filologer og Teologer, og hvad de ellers ere, have deres Berettigelse for Skolens Skyld, naar de ville

være Skoleembedsmænd og ikke omvendt. Staten holder ikke Latin-skoler for at være Forsørgelsesanstalter enten for filologiske eller andre Kandidater, og har man Valget mellem en dygtig Mand og en mindre dygtig Mand, skal Skolens Lærv ikke forsømmes, fordi den mindre dygtige Mand har filologisk Eksamen, men den anden maasse teologisk. Jeg samstemmer tilfulde med det ærede 3dje Medlem for 7de Kredts (Bjerre), naar han sagde: Vi have set Folt, der kun have teologisk Eksamen, være nogle af vore hyppeste Rektorer, hvorfor skulle saa teologiske Kandidater affræes fra at blive Rektorer? Jeg tror, at man gør rigtigst i at vende lidt op og ned paa den Ordning, vi nu have, der ikke er i Skolens Lærv, men blot tager bureaukratiske Hensyn til disse vordende Embedsmænd, der have bevist Staten den Naade at tage en vanskelig Eksamen, efter at de — kan jeg næsten sige —, ere blevne oplastede dertil ved Stipendier og deslige. I Stedet for — synes det mig — kunde man stille sig paa det Standpunkt — det er et naturligt Forlangende —, at man for at kunne blive fast ansat Lærer ved de lærde Skoler, selv skal have endt et Universitetsstudium eller, for at udtrykke mig mere populært, selv skal have taget en Embeds-eksamen eller en Magisterkonferens. Man skal have afsluttet sit videnskabelige Studium. Det er kun en naturlig og berettiget Forbring og jeg tror ikke heller, at den ærede Minister skal være nødt til, hvad han har maattet gøre adskillige Gange, at ansætte Folt med Seminaristdannelse som Adjunker ved de lærde Skoler, fordi der er noget inkongruent deri, som man maa bort fra. Men sæt, at en Mand har faaet Foden indenfor Skolens Grund og i Skoletiden viser sig som en ihærdig, flink, dygtig og begavet Skolemand, og det Spørgsmaal opstaar, hvem Ministeren skal vælge til Overlærer eller endog saa til Rektor, og navnlig har Valget mellem de Mænd, der have tjent ved den Skole, skal han saa, naar Forholdet er det, at vi i ham have en Mand, som rager frem blandt de andre baade som Lærer og administrativt Talent og er ansat for at være sine Kolleger fuldstændig overlegen som Menneffe, være nødt til at forbigaa denne Mand, blot fordi han ikke har taget den rigtige Eksamen, medens der blandt hans Medlærere er nogen, der har faaet en Eksamen, som giver ham denne Kvalifikation? Med andre Ord, jeg staa paa samme Standpunkt, som den ærede Minister selv tidligere har staaet paa, saaledes som det fremgaar af Motiverne — det er jo beklageligt, at den ærede Minister har forladt disse ud-